

Pyhäkön Lamppu

Helgedomens Lampa

4 / 2018

"Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut"
1. Sam 3:3

Seurakunta kodiksi kodittomalle s. 9

Lähtemään kasvaneet s. 4

Testaa, uskotko niin kuin Raamattu opettaa! s. 14

LUTERILAINEN VAIHTOEHTO

✍ JUHANA POHJOLA

Milloin on aika etsiä vaihtoehtoa? Jokainenhan kaipaa uusia mahdollisuuksia, koska vaihtoehdottomuus on ahdistavaa. Mitä useampaa sorttia, sen parempi. Taakse ovat jääneet yhden merkin, yhden värin ja yhden mallin ajat. Mitä yksilöllisempää palvelua ja henkilökohtaisemmin räätälöityjä tuotteita, sitä myyvämpää. Taakse ovat myös jääneet ajat, jolloin joku kertoi mihin kuulua, mitä ajatella, miten uskoa ja kuinka elää. Mitä enemmän vapautta toteuttaa itseä ja uskoa omalla tavalla, sitä aidompaa elämää.

Niin paljon kuin hyvää ja huonoa tähän valintojen ja vaihtoehtojen maailmaan sisältyykin, Kristus Jeesus ei suostu astumaan sen sisälle. Hän ei ole vaihtoehto muiden joukossa. Hän ei ole valintamahdollisuus, jonka voit ottaa tai jättää mielihalusii mukaan. Ihmisen tärkeimmässä asiassa puhe valinnanvapauksista loppuu. Jeesuksen majesteettilliset sanat vaiennuttavat kaikki markkinapuheet: ”Te ette valinneet minua, vaan minä valitsin teidät.” (Joh. 15:6) Jäljelle jää arka rukous: Herra, saanko minäkin olla sinun omasi?

Vain tämä totuus mielessä me voimme ja meidän tuleekin kysellä, miten ja missä vaellamme Kristuksen Jeesuksen laumassa. Me emme johda kirkkoa, vaan Jeesus johtaa sanansa kautta. Meidän osamme on kuulostella, missä Hyvän Paimenen ääni kuuluu.

Lähetysshiippakunta on yksi vaihtoehto kirkkojen ja järjestöjen kirjavalla hengellisellä kentällä Suomessa. Emme suinkaan väitä olevamme ainoa vaihtoehto. Vaihtoehtoa tarvittiin – ei vaihtelunhalusta eikä oikeassa olemisen tai näyttämisen tarpeesta. Vaihtoehdosta tuli meille elinehto. Ehkä moni muukin kyselee rukouksin vaihtoehtoa.

Jos et voi hyväksyä, että Raamatun selvän sanan yli kävellään kerta toisensa jälkeen kirkollisessa päätöksenteossa ja kannanotoissa, tarvitset vaihtoehdon. Jos perinteinen kristillinen käsityksesi ihmisestä, mieheydestä, naiseudesta, avioliitosta ja elämän pyhyydestä muuttuvat muille ongelmaksi, on aika pohtia vaihtoehtoa. Jos ymmärryksesi kirkon perustehtävästä ihmisten pelastamiseksi Kristuksen ristinevankeliumin kautta nähdään toissijaiseksi tai jopa vahingolliseksi, olet vaihtoehdon tarpeessa. Jos omatuntosi ei anna myöden sopeutua vaieten ja väistellen enemmistökirkon eksytykseen, vaihtoehto on tarjolla.

Jos et voi iloita siitä, että jumalanpalvelus muuttuu Jumalan Karitsan palttonasta lampaiden viihdyttämiseksi, vaihtoehto voi tulla kyseeseen. Jos olet uupunut tarkkailemaan, miten sinä koet sydämessäsi uskoa ja rakkautta sen sijaan, että lepäisit Isän sydämen armosta ja rakkaudessa, vaihtoehdon aika voisi olla käsillä. Jos huomiosi on siinä, mitä sinun tulee tehdä ja miten sinun tulee antautua Jeesukselle eikä siinä, mitä Vapahtaja on tehnyt ja tekee sinun hyväksesi, suosittelen luterilaista vaihtoehtoa.

Jos olet väsynyt elämään yksinäisenä lampaana ja kiertelemään paikasta toiseen, voisit miettiä vaihtoehtoa. Jos et tiedä, mistä löytyisi ravitseva jumalanpalvelus ja luotettava luterilainen opetus, voisit harkita vaihtoehtoa. Jos et tiedä, mihin seurakuntaan kuulut ja kuka on sinun paimenesi, tarvitset vaihtoehdon. Jos pohdit, missä lapsesi voivat kasvaa Hyvän Paimenen sylissä, tutustu vaihtoehtoon.

Jos sinua innostaa rakentaa seurakuntaa ja kirkkoa pienin resurssein mutta kokonaisen Jumalan sanan kanssa, vaihtoehto on olemassa. Jos haluat olla tavoittamassa uusia ihmisiä ja

johtamassa heitä Jeesuksen yhteyteen seurakunnassa, vaihtoehto löytyy läheltä. Jos et pelkää jakaa tavallisten kristittyjen kanssa seurakunnassa elämisen iloja ja suruja sekä voittoja ja tappioita, rohkaista sinua tutustumaan vaihtoehtoon. Jos haluaisit palvella lahjoillasi toisia, mutta et olet löytänyt tapaa, rukoile vaihtoehdon löytymisen puolesta. Jos haluat kulkea kasteesta hautajaisiin luterilaisen kirkon yhteydessä, vaihtoehto on ulottuvillasi.

Jos kyselet, missä voi elämässä epäonnistuneena ja kristinopista tietämättömänäkin kysellä uskosta ja elämästä Jumalan sanasta vastauksia etsien, tämä vaihtoehto on käytettävänäsi.

Jos et jaksaa elää huonon omantunnon kanssa ja epävarmana Jumalan lapseudesta, tule ja omista Jeesuksen armon sanat ja teot: Sinun edestäsi annettu ja vuodatettu syntiesi anteeksiantamiseksi.

Jos kaipaat jumalanpalvelusta elämäksi ja seurakuntaa kodiksi, tervetuloa tutustumaan Lähetysshiippakunnan seurakuntiin!

VIERAITA YSTÄVYYSSSEURAKUNNASTA INKERIN KIRKOSTA

≡ MARKUS NIEMINEN

MOKŠA-ERSÄN SEURAKUNTALAISET

Pyhän Matteuksen luterilaisen seurakunta sai vieraita Saranskista 15.–19.8.2018.

Kuuden hengen ryhmä Mokša-Ersän luterilaisesta seurakunnasta saapui Hämeenlinnaan keskiviikkoiltana Porista, jossa ryhmä oli vieraillut ensin.

RUKOUKSIIN VALMISTELTU VIERAILU

Ajatus seurakuntavierailusta oli syntynyt alkujaan yhden seurakuntalaisen, Hanna-Maria Mannilan, aloitteesta. Hanna-Marialla oli valmiina hyviä kontakteja Saranskiin. Esiteltään asiaa seurakunnan hallitukselle Hanna-Maria esitteli Mokša-Ersän seurakuntaa kuvien ja kerronnan kautta kotiseuroissa pyhäinpäivänä 2016. Heti alusta ystävyysseurakunta-asia haluttiin ottaa osaksi seurakuntamme yhteistä esirukousta. Mokša-Ersän seurakunnan vastuunkantajat ja Inkerin kirkossa tehtävä työ ovat sittemmin kuuluneet Matteuksen luterilaisen seurakunnan esirukoukseen säännöllisenä osana. Seurakuntavierailun toteutumista saammekin pitää osoituksena rukouksien kuulemisesta.

Seurakuntavierailun käytännönvastuut kannettiin seurakunnassamme yhteisvoimin. Osa seurakuntalaisista majoitti vieraita kodeissaan. Neljän päivän aikana teimme pieniä retkiä mm. Aulangolle, Ahveniston uimarannalle, Hattulan Pyhän ristin kirkkoon, Hämeen linnaan sekä keskiaikamarkkinoille. Erityisen tärkeä osa vierailua olivat yhteiset ruokailut kodeissa. Kaiken aikaa mukana kulkivat venäjänkieliset tulkit. Lauantai-iltana 18.8. kokoonnuimme seuroihin Hanna-Maria ja Juha Mannilan pihassa. Seurakuntavierailu päättyi sunnuntaina juhlamessuun. Pastori Andrei avusti ehtoollisella.

SEURAKUNTAYHTEYS MERKITSEE ELÄMÄSSÄ KAIKKEA

Vierailun aikana mordvalaiset kertoivat useaan otteeseen omasta seurakuntaelämästään. Seurakunnan elämän keskus on joka sunnuntai pidettävä messu. Messuun osallistuu noin kolmekymmentä aikuista. Pastori Andrei Vladimirov toimittaa messun vuoden jokaisena sunnuntaina. Poikkeuksen muodostavat pappien konferenssit, joita on vuosittain. Noina pyhinä seurakunnan katekeetta Alexey Mavrin pitää hartaushetken. Messun jälkeen on kirkkotee ja sitä seuraava raamattuopetus. Opetuksissa käsitellään aina jotakin Raamatun kirjaa, luku luvulta edeten.

Vieraamme kertoivat hyvin kosketavalla tavalla, miten vielä messun ja opetuksen jälkeen osa seurakuntalaisista ei halua lähteä kotiinsa. Osa seurakuntalaisista viettää yhdessä kirkolla koko sunnuntaipäivän. Tälle messun ja opetuksen jälkeiselle ajalle on muodostunut seurakunnassa vakiintunut nimitys ”yhteys yhteyden jälkeen”.

Seurakuntalaisen ollessa sairaana toiset käyvät häntä tapaamassa. Pastori Andrei tuo ehtoollisen kotiin tai sairaalaan. Vieraamme näkivät selviönä, että seurakunta huolehtii vanhenevista ja sairaista jäsenistään. Pieni seurakunta järjestää myös nuoriso- sekä diakoniatyötä. Kirkolla toimii säännöllisesti pyhäkoulu lapsille.

Vieraistamme jokainen korosti seurakuntayhteyden merkitystä. Erityisesti mieleeni jäi 28-vuotiaan Natalian vastaus kysyessäni häneltä, mitä seurakunta hänelle merkitsee.

– Seurakunta merkitsee minulle

Hämeenlinnassa iloittiin seurakuntavieraista Venäjältä. Yhteinen usko yhdistää.

kaikkea, kuului vastaus.

Silmistä valuneet kyynelvet vahvistivat sanat tosiksi.

YHTEINEN USKO YHDISTÄÄ YLI RAJOJEN

Seurakuntavierailun järjestäminen antoi paitsi iloa ja rohkaisua varmasti myös ajattelemisen aihetta. Monet vastuunkantajat kokivat sen yhteyttä vahvistavana. Mahdollisuus kokoon-tua useana päivänä yhteen, yhteinen tekeminen, rukous ja hartaudet toivat taivaallista iloa tavallisen arjen keskelle. Moni lausui ääneen usein kaivaneensa seurakuntaelämältä juuri arjen yhteistä jakamista. Kun yhteisissä il-lanvietoissa kerroimme vieraille itses-tämme ja omasta seurakuntaelämästä, myös Hämeenlinnan seurakuntalaiset oppivat samalla uutta toisistaan.

Itseni yllätti, miten aitoa ja syvällistä tutustumista lyhyessä ajassa saattoi tapahtua. Vaikka Hämeenlinnasta on Saranskiin matkaa noin 1500 kilometriä ja meillä on eri kieli, silti kaikkein tärkeimmissä asioissa ymmärsimme hyvin toisiamme. Yhteinen raamatullinen usko ja sama tunnustus loi yhdes-säololle turvallisen ja lämpimän ilma-piirin. Oli hyvä kuulla, tulla kuulluksi, rukoilla ja jakaa Sanasta yhdessä.

Pyhäkön lamppu 4 / 2018

2 Pääkirjoitus

3 Utinen

4 Lähtemään kasvaneet

6 Elämä – lahja, pyhä, särkynyt, iankaikkinen

8 Anna-Liisa löysi luterilaisen jumalanpalveluksen

9 Seurakunta kodiksi kodittomalle

10 Väärää mieltä

11 ”Minä olen tie totuus ja elämä”

12 Vem kan säga: ”Jag är kristen”?

13 ”Det är han som är försoningen” – Intervju med Thor och Britt-Mari Hemming

14 Testaa, uskotko niin kuin Raamattu opettaa!!

15 Hartaus

16 Kanttorina palveleva hammaslääkäri

Kannen kuva: Duccio di Buoninsegna: Appearance on the Mountain in Galilee

LÄHTEMÄÄN KASVANEET

≡ JANI-MATTI YLILEHTO 📷 KAIJA MARJANEN

Simojoen suurperheelle muuttaminen on tuttua puuhaa. Nyt on kuitenkin edessä suuri elämänmuutos: muutto lähetystyöhön Keniaan.

Saadaanko mennä leikkipuistoon? Saadaanko ottaa lisää? Äiti, puhelin soi!

Samaan aikaan perheen pienin harjoittelee seisomista isää ja olohuoneen pöytää vasten. Kaksivuotias lallattelee pöydän alla, joku juoksee portaissa ja jossain välissä lautaset häviävät pöydältä tiskiin. Pöytä pyyhittään ja leikkipuisto kutsuu. Ovi käy monta kertaa. Paljon ehtii Simojoen perheessä tapahtua siinä ajassa kun pastori vasta lopettelee mokkapalaansa. Leena ja Tuomo Simojoki sekä Charlotta, Selma, Esther, Märtha, Elin, Matthias ja Oscar ovat tuttu näky Kokkolassa Andreaksen luterilaisen seurakunnan jumalanpalveluksissa. Mutta miten tämän sakin kanssa ehtii tulla messuun?

– Kysyimme tätä yhdeltä työstä, Tuomo ja Leena kertovat. Hän sanoi, että noustaan aamulla ja lähdetään. Meidän mielestämme tämä vastaus kuvastaa asiaa hyvin. Totta kai mennään! Ihan kuin ruoka ja siivous. Olisihan nekin monesti helpompi jättää tekemättä. Mutta tärkeät asiat tehdään, vaikka ne välillä olisivat vaikeita. Ei lapsia voi jättää ilman ruokaakaan, vaikka sen tekeminen ei huvittaisi tai ruokailu olisi hankalaa. Eikä tällä porukalla mikään ole aina helppoa.

– Joskus on, Leena jatkaa.

– Lapset ovat oppineet osallistumaan jumalanpalvelukseen. Ei sunnuntaina jäädä miettimään, että mennäänkö tänään. Ei kouluaamuinaakaan jäädä miettimään, että mentäiskö. Kirkossa käymisen oppii, kun siellä käydään. Ei siinä ole mitään oikotietä. Sunnuntait pitää suunnitella, Tuomo tähdentää.

KODIN HARTAUSELÄMÄ PITÄÄ SUUNNITELLA

Onko tämä totta myös kodin hartauselämässä?

– Kyllä hartauselämä pitää budjetoida. Jos annetaan päivän kulkea ja katsotaan, mitä siitä jää jäljelle

hartauden pitoa varten, ei varmasti jää mitään. Hyvä on ensin miettiä, milloin pidetään vaikka iltahartaus ja sitten päivä rakennetaan sen tavan ympärille, Tuomo kuvaa.

– Mutta tietenkään niistä suunnitelmista ei aina kannata pitää kiinni just sellaisina, Leena jatkaa. Jos vaikka ollaan väsyneitä tai on mennyt illalla pitkään, niin sitten voidaan sinä iltana pitää lyhyempi hartaushetki. Kuitenkin lapset oppii sen että hartauselämä kuuluu arkeen.

– Eikä se hartauselämä ole vain lapsia varten, Tuomo lisää. Kyllä se on myös itseä varten. Jos ei koko perheellä pidettäisi hartauksia, niin kyllä oma Raamatun lukeminen jäisi monesti vähiin. Lapset myös kyselevät paljon, ja sitä kautta itsekkin saa oppia. Ja jos me aikuiset unohdetaan pitää iltahartaus, niin lapset sitten alkavat kyselemään, että joko tuut lukemaan. Ja monesti käy niin, että sunnuntaisin hartaudet venyvät tavallista pitemmiksi. Voisi luulla, että sunnuntaina kun on oltu messussa, niin lapsille jo riittäisi. Mutta sanan käyttö lisää sanan käyttöä. Sunnuntaisin kysellään kovasti.

”TARPOITUKSEMME ON TEHDÄ ITSEMME TARPEETOMIKSI”

Tottumuksen voima on selvästi suuri. Vanhat kristityt ovat aina sanoneet, että varjele tapaa, niin tapa varjelee sinua. Nyt kuitenkin koko perhettä kohtaa suuri elämänmuutos. Kokkola vaihtuu Keniaan. Lähetysshiippakunta on tukenut Lutherans in Africa -järjestön (LIA) kautta Tiina ja James Mayn perheen työtä ja Luterilaista teologista koulua lähettämällä opettajia ja vapaaehtoisia sinne. LIA päätti toukokuussa kutsua Tuomo ja Leena Simojoen perheen lähetystyöhön Nairobiin. Lähetysshiippakunta on yhdessä Länsi-Suomen Rukoilevaisten Yhdistyksen sekä Lutherans in African amerikkalaisen tukijärjestön kanssa

lähettämässä ja tukemassa Simojoen perhettä. Työkaudeksi on sovittu kolme vuotta.

– Työ siellä on kasvanut valtavasti. Hallintoa tulee kehittää vastaamaan nykyisiä tarpeita, Leena kertoo.

Tuomo muistuttaa, että samanlainen kehitys oli aikoinaan Lähetysshiippakunnassa. Alkujaan Juhana Pohjola hoiti kaikki käytännön asiat, mutta ajan saatossa työtä oli yhdelle liikaa. Nykyisin vastuuta on jaettu monipuolisesti. Afrikassa on tämä sama vaihe edessä.

Tehtäväkuvana Tuomolla on toimia LIA -järjestön operatiivisena johtajana. Hän ottaa vastuun hallinnon organisoimisesta ja sen kehittämisestä. Hänen toimenkuvansa kuuluu kaikki päivittäiseen johtamiseen liittyvät työtehtävät. Leena puolestaan ottaa vastuulleen järjestön viestinnästä huolehtimisen. Tämä mahdollistaa James Mayn keskittymisen opetus- ja käännöstyöhön. Olennainen osa Simojokien työtehtäviä on aloittaa koulutusohjelmia, joiden avulla tehtäviä ja vastuuta voidaan siirtää yhä enenevässä määrin paikallisille.

– Toivottavasti teemme itsemme josakin vaiheessa tarpeettomiksi, Tuomo nauraa. Silloin päästäisiin eroon kalliista länsimaalaisista työntekijöistä.

– Emme toivo saavamme itsellemme tästä kiitosta. Virren 326:7 lailla rukouksemme, että kaikki työ voisi kirkastaa Jumalan kunniaa ja palvella lähimmäisiä, Leena täydentää.

JUMALA SULKEE VÄÄRÄT OVET

Simojoet ihmettelevät itsekkin edessä olevaa lähtöä. Talossa riittää tyhjentävää, ja monelle tavaralle pitäisi löytää paikka. Työluvan saanti antaa odottaa itseään, ja sitä myötä monen asian hoito uhkaa viivästyä. Kuitenkin perheellä on vankka kokemus muuttamisesta, ja he ajattelevat Jumalan

Seitsenlapsinen Simojoen perhe muutti elokuussa lähetystyöhön Keniaan. Suurta elämänmuutosta motivoi halu tukea opetustyötä voimakkaasti kasvavien kirkkojen mantereella.

niinkin valmistaneen heitä.

– Olemme muuttaneet niin monta kertaa, että Jumala on opettanut meille tietynlaista kodittomuutta, Leena kuvaa. Onhan tätä vaikeaa etukäteen käsittää, ja lastenkin kanssa on paljon käsiteltävää. Rukoilemme, että Jumala pitäisi erityisesti lapsista huolta.

– Kuvaavaa on, että emme lähde minkään kriisin keskeltä, Tuomo sanoo. Olemme monesti aikaisemminkin saaneet vaihtaa paikkakuntaa hyvistä tilanteista käsin. Eikä tässäkään lähdössä ulkoisesti ole mitään järkeä. Kuitenkin olemme joka lähdön edessä rukoilleet, että Jumala sulkisi väärät ovet. Silloin on helppo kulkea eteenpäin, vaikka se olisi vaativaa ja työlästä. Edellä valmistetussa kestää kipuilla.

PIENI KIRKKO – SUURI LÄHETYS

Emme puhu Tuomon ja Leenan kanssa ensimmäistä kertaa lähetystyöstä. Tuomo on ollut seurakunnan lähetysvastaava ja koko Lähetyshiippakunnan lähetyskoordinaattori. Miltä näyttää pienen kirkkomme lähetystyö?

– Seurakunnat ovat täynnä lähetykselle syntyneitä ihmisiä, Tuomo todistaa. Elävä kristillisyyden onkin aina lähetystyötä tekevää kristillisyyttä. Ruohonjuuritasolla on valtavasti intoa. Tämän innon kanavointi on kuitenkin ollut vaikeaa, ja selkeiden

lähetyskohteiden löytäminen on vienyt oman aikansa. Niistä tarvittaisiin jatkuvasti lisää tietoa. Selvästi meillä on sellainen ilmiö menossa, että kun jostain kohteesta saadaan hyvin tietoa, ihmiset aktivoituvat lisää ja into kasvaa. Sitä myötä myös mahdollisuudet kasvavat, väistyvä lähetyskoordinaattori iloitsee.

Tuomo ei puhuessaan valehtelee. Joka vuosi seurakuntien keräämän lähetyskannatuksen määrä on noussut ja sitä myötä hiippakunnan lähetysbudjettia on voitu kasvattaa. Samoin vapaaehtoisia on löytynyt hyvin tätä työtä tukemaan.

MIKSI TARVITAAN LUTERILAISTA LÄHETYSTYÖTÄ?

Kuulemme usein uutisia Afrikan kristillisten kirkkojen kasvusta. Tarvitaanko siellä vielä luterilaista lähetystyötä?

– Luterilaisen uskon arvon huomaat parhaiten sekavuuden keskellä. Täällä Suomessa sitä ei aina ymmärrä, Tuomo selittää. Afrikassa niin sanottu ihmekristillisyyden on valtava riesa. Köyhät ihmiset maksavat suuria summia ihmeistä ja rukouksista. Se on sellaista nykyajan anekdootia. Halutaan terveyttä ja menestystä. Mutta sitten kun rahoista huolimatta ei saatu apua, nuo rahan ottajat kertovat, että syy oli ihmisen omassa uskossa ja sen

heikkoudessa. Tätä vastaan raamatullinen evankeliumi on valtava vapautus. Afrikkalaisille oikea oppi ja tunnustus on suuri uskon vahvistus. Heidän ei tarvitse enää ostaa ja tehdä. ”Mitä tehdä -kristillisyyden” tilalle tulee opettaa, mitä Jeesus on tehnyt.

– Tässä työssä keskeistä on paikallisten opettaminen, Leena jäsentää. Sitten he jatkavat opetusta omissa kirkkoissaan ja tekevät sen omalla kielellään. Tätä samaa ajatusta tukee myös kirjojen kääntäminen, mikä onkin tärkeä osa LIA:n tekemää työtä.

– Afrikassa on tehty pitkään lähetystyötä. Mutta syvällisemmän opetuksen puute on avannut ovet väärille opeille. Pitkään ei ole ollut saatavilla edes Katekismuksia, koska muita kuin Raamatun käännöksiä ei ole pidetty yhtä vahvassa arvossa.

– Nyt on käynyt niinkin, että saadesaan Katekismuksen tai muun kirjan omalle kielelleen, paikalliset ovat suuttuneet siitä, etteivät ole niitä aiemmin saaneet. Toivomme, että selkeä opetus voisi tuoda monia ahaa-elämyksiä, Tuomo toivoo.

– Toivottavasti tämä voisi olla kaiken vaivan arvoista, Leena ja Tuomo huokaavat koko perheen puolesta.

ELÄMÄ – LAHJA, PYHÄ, SÄRKYNYT, IANKAIKKINEN

✍️ JANNE KOSKELA

Raamattu alkaa ihmeellisellä kertomuksella kaiken synnystä: ”Alussa loi Jumala taivaan ja maan.” Kaikki oli tyhjää ja kuollutta, oli vain Jumala ja passiivinen materia, eloton aine joka kulki rataansa luonnonlakien mukaan, Luojansa sille asettamissa puitteissa.

Sitten alkaa tapahtua: ”Kasvakoon maa vihantaa, ruohoja, jotka tekevät siementä, ja hedelmäpuita, jotka lajiensa mukaan kantavat maan päällä hedelmää, jossa niiden siemen on.” Ja tapahtui niin.” Jumalan sanan voimasta syntyy elämä, väkevä, villisti kieppuva ja pyörteilevä, jatkuvasti uusiin uomiin hakeutuva virta, jota ei voi pysäyttää eikä kahlita.

Jumalan luoma elämä on sitkeää ja neuvokasta. Se tunkeutuu läpi asfaltista ja murtaa betonin. Se valtaa hetkessä takaisin ihmisten hylkäämät rakennukset. Se löytää paikkansa ja muotonsa kovalta kalliolta, vuorten huipuilta ja valtamerien syvänteistä: ”Viliskööt vedet eläviä olentoja, ja lentäkööt linnut maan päällä, taivaanvahvuuden alla...” Ja Jumala sanoi: ”Tuottakoon maa elävät olennot, kunkin lajinsa mukaan, karjaeläimet ja matelijat ja metsäeläimet, kunkin lajinsa mukaan.” Ja tapahtui niin.”

LAHJA

Jumala sanoi... ja tapahtui niin. Elämä on Lahja isolla ällällä häneltä, joka on Elämä itse, isolla eellä. Vaikka luomakunta Jumalan sanan mukaan suorastaan vilisee eläviä olentoja, elämää ei synny itsestään. Tarvitaan lahjanantaja, joka paitsi antoi lahjansa ja sysäsi elämän alkuun, myös joka hetki sanallaan pitää yllä maailmaamme, niin kuin Pietari muistuttaa: ”Jo aikojen alussa olivat olemassa taivaat ja maa, jotka Jumalan sana vedestä ja vedellä loi ja jotka se piti koossa. Vedellä ja sanalla sen ajan maailma myös hävitettiin vedenpaisumuksessa. Ja sen saman sanan varassa ovat nykyiset taivaat ja nykyinen maa tulen

tuhoa odottamassa.” (2. Piet. 3:5–7)

Kristitty ymmärtää, että jokainen uusi aamu tulee Herran kädestä. Siksi hän rukoilee: ”Kiitos tästä päivästä ja elämän lahjasta.” Siksi kristitty myös ottaa jokaisen uuden päivän tehtävänä lahjanantajalta. Elämän lahja on lahja meille, jotta eläisimme ja iloitsisimme siitä, mutta myös kantaisimme vastuamme ja olisimme omalla paikallamme avuksi ja iloksi muille.

PYHÄ

Elämä on pyhän Jumalan lahja, ja siksi elämäkin on pyhä. Ainoastaan hänellä, joka lahjan voi antaa, on lupa ottaa lahjansa pois. Siksi kristitty kunnioittaa ja suojelee elämää sen alusta loppuun saakka. Ihmisellä Jumalan kuvaksi luotuna on mittaamaton arvo. Tätä arvoa ei hankita tai ansaita taidoilla tai teoilla: se on yhtä suuri ja kiistämätön äitinsä kohdussa kasvavalla ihmistaimella kuin sairaalan pedissä tiedottomana ja toimeettomana viruvalla pitkäaikaissairaalla tai elämänsä viimeiselle sivulle ehtineellä vanhuksella.

Jumala antoi Aadamin ja Eevan kautta ihmiskunnalle käskyn viljellä ja varjella luomakuntaa. Sekin heijastaa Luojansa pyhyyttä ja arvoa. Siksi meidän on omalla paikallamme tehtävä voitavamme luomakunnan hyvinvoinnin säilyttämiseksi ja edistämiseksi. Samalla on kuitenkin hyvä muistaa, että katoavaisuuden alaisuudessa huokaavalla luomakunnallakin on Jumalan määräämä loppunsa, jonka jälkeen Luoja sanoo: ”Katso, uudeksi minä teen kaikki.” (Ilm. 21:5)

SÄRKYNYT

Jumalan lahja, pyhä elämä, on myös särkynyt ja säröillä. Aadamin ja Eevan lankeemuksen myötä koko luomakunta on kuoleman ja katoavaisuuden alainen. Erityisesti ihmisen elämä on synnin rikkomaa, vääntämää ja tahraamaa. Meissä asuva synty saa meidät etsimään omaa etuamme ohi Jumalan kunnian, omaa hyvinvointia ohi

lähimmäisen tarpeiden, omaa nautintoa ohi Jumalan järjestyksen ja omaa voittoa yli luomakunnan resurssien. Lisäksi joudumme kärsimään, kun toiset ihmiset ympärillämme etsivät samoja asioita itselleen. Daavid laulaa: ”Jumala katsoo taivaasta ihmislapsiin nähdäksensä, onko ketään ymmärtävääistä, ketään, joka etsii Jumalaa. Mutta kaikki he ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet; ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvä on, ei yhden yhtäkään.” (Ps. 53:3-4)

Tätä kokonaisvaltaista särkyneisyyttä ei saada parannettua sillä, että yritetään olla parempia ihmisiä. Syntiinlankeemuksessa syntyi kokonaan uusi ihmislaji: *Homo peccator* – syntinen ihminen. Synty on liian syvällä meidän olemuksessamme, että sen voisi poimia pois tai meikata pysyvästi piiloon. Sen etäispesäkkeet ovat levittäytyneet kaikkialle ruumiiseen ja sieluun niin, että tietokonekielellä koko lähdekoodi on turmeltunut. Kristitty Paavali kirjoittaa: ”Sillä minä tiedän, ettei minussa, se on minun lihassani, asu mitään hyvää. Tahto minulla kyllä on, mutta voimaa hyvän toteuttamiseen ei; sillä sitä hyvää, mitä minä tahdon, minä en tee, vaan sitä pahaa, mitä en tahdo, minä teen.” (Room. 7:18–19) Elämän rikkinaisyys saa Paavalin huudahtamaan: ”Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?” (Room. 7:24)

Jumala tuli Jeesuksessa Kristuksessa tähän särkyneeseen ja kadotuksenalaiseen maailmaan. Jeesus näytti elämällään ja opetuksellaan, mitä on ehjä ja kokonainen ihmisyyys ja täydellinen luottamus Jumalaan. Hän uutena Adamina teki sen, mikä synnin tähden oli vanhalle Aadamille ja hänen pojilleen ja tyttärilleen mahdotonta: rakasti Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistä (enemmän) kuin itseään.

Johannes Kastajan kasteessa Jeesus otti syntisen ihmisen osan, sinun osasi, kantaakseen, ja Golgatan ristillä hän

särkyi ja murtui niin kuin syntinen ihminen murtuu Jumalan vanhurskaan ja pyhän tuomion alla. Paavali kirjoittaa: ”Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta, kun hän tuli kiroukseksi meidän edestämme - sillä kirjoitettu on: ’Kirottu on jokainen, joka on puuhun ripustettu’ – että Aabrahamin siunaus tulisi Jeesuksessa Kristuksessa pakanain osaksi ja me niin uskon kautta saisimme luvatus Hengen.” (Gal. 3:13–14)

Jeesus ei tullut parantelemaan meitä tai paikkailemaan särkynyttä elämäämme. Hän tuli pelastamaan ja lunastamaan, tekemään kokonaan uudeksi niin, että elämä kestää iankaikkisesti.

IANKAIKKINEN

Se siunaus, joka Abrahamille ja hänen siemenelleen uskon kautta luvattiin, on iankaikkinen elämä Jeesuksessa Kristuksessa. Jumala ei luonut meitä vain tätä elämää varten, hetken pysyäksemme ja sitten hävitäksemme iäksi, vaan pysymään iankaikkisesti hänen ominaan ja hänen yhteydessään.

Elämä on Jumalan lahja, pyhä, särkynyt, lunastettu ja sellaisena iankaikkinen, kun uskomme Jeesukseen Kristukseen, joka meidät on pyhässä kasteessa omakseen ottanut. Sen takia tätä elämän lahjaa on myös suojeltava loppuun asti. Jokainen päivä, jonka ihminen saa elää, on armonaikaa, jonka aikana Jumala voi kutsua häntä yhteyteensä hyvyydellään ja rikkailla lahjoillaan, mutta myös sairauden, kivun ja kärsimyksen kautta. Siksi olisi niin tärkeää, että Jumalan sana saisi olla esillä sairaaloissa, vanhainkodeissa, vankiloissa, syöpäosastoilla ja terminaalihoidon yksiköissä.

Jumala tahtoo kutsua meitä, parantumattomasti sairaita, iankaikkiseen elämään, jossa kaikki tehdään uudeksi, jossa elämän lahja varsinaisesti vasta avataan ja puhkeaa täyteen kukkaansa.

AAMU (SAN. JANNE KOSKELA)

*Minä herään tähän aamuun
Se on sinun aamusi
Minä hengitän ilmaa
Se on sinun ilmaasi*

*Ja minä laulan kiitoslaulun
sinun kunniaksesi
Sinä elämäsi annat
elämäkseni*

*Minä katson kauneutta
Hän on minun vaimoni
vielä unisena torkkuu
aivan vierelläni*

*Ja minä laulan kiitoslaulun
sinun kunniaksesi
Hänet rinnalleni annat
elämäkseni*

*Näen kolme pientä poikaa
meidän poikamme
täynnä elämää he nousee
valmiina päivän touhuille*

*Ja minä laulan kiitoslaulun
sinun kunniaksesi
pienet ihmiset annat
elämäkseni*

*Taivaitten taivaatkaan
eivät riitä asunnoksesi
silti elämäsi virtaa
pieneen aamuuni*

*Ja me kokoonnumme pöytään
sinun lapsinasi
meitä ravitseva vilja
on sinun pelloiltasi*

*Ja me laulamme laulun
sinun kunniaksesi
Tämän päivän saamme elää
elämästäsi*

(ks. YouTube: Janne Koskela Music: Aamu)

ANNA-LIISA LÖYSI LUTERILAISEN JUMALANPALVELUKSEN

📷 MARKUS PÖYRY

Aнна-Liisa Helevaara, 83, on nykyisin niin tuttu näky Seinäjoen Luukkaan luterilaisen seurakunnan messussa, että jos hän on yhdenkin kerran pois, pastori ehtii jo huolestua, onko jotain sattunut. Kaksi perättäistä väliin jäänyttä messua kymmenen vuoden aikana on Anna-Liisan ennätys, jota hän ei toivo enää rikkovansa.

Anna-Liisalle luterilainen jumalanpalvelus ei kuitenkaan aina ole ollut yhtä rakas. Hän syntyi kyllä luterilaiseen kotiin ja kävi lapsuutensa pyhäkoulussa, mutta varhaisnuoruudessa äitinsä mukana hän siirtyi vapaaseen suuntaan ja on elänyt toisessa kirkkokunnassa suurimman osan elämästään.

Elämäntyönsä, yli 30 vuotta, Anna-Liisa on tehnyt kirjaevangelistana toimittaen lähinnä lasten kristillistä kirjallisuutta koteihin ympäri Suomen.

JUMALALLINEN ASEISTARIISUNTA

Luterilaisen jumalanpalveluksen aarteen Anna-Liisa löysi vasta noin kymmenen vuotta sitten, jolloin Jumala yllätti hänet.

– Ensimmäisellä kerralla, kun saavuvin Luukkaan seurakunnan messuun, en tullut sinne rukouksen hengessä, en etsien. Tulin hyvin ennakkoluuloisin ajatuksin katsomaan, että millehän porukalle tämä Kauppaneliön kirkkotila on erehdytty vuokraamaan. Saavuvin arvostelevalla mielellä paikalle. Mutta siellä olikin Pyhällä Hengellä haavi avattuna epäluuloista tulijaa varten. Siellä minut otettiin kiinni ja riisuttiin aseista. Ja sen teki yksin Pyhä Henki.

– Jo heti messun alussa Jumala pyysytti minut. Koko seurakunta kumartui pastoria myöten tunnustamaan syntinsä yhteen ääneen. Oli puhuttelevaa, että vieressäni istunut kuusivuotias poika lausui ulkoa synnintunnustuksen. Ja kansa tunnusti syntinsä sellaisella hartaudella, että tunsin heidän yhtyvän sydämessään siihen, mitä he suullansa lausuiivat. Näin, että heidän ovat tosissaan!

– Sitten nuori pastori nousi, ojensi

kätensä kansan yli ja julisti synnin-päästön. Siinä murren. Sydämeni huusi syntinen, syntinen, syntinen. Kauhistuinkin, millaisella asenteella olin tullut paikkaan, jossa nyt tajusin Jumalan Hengen olevan. Olin tullut peilaamaan seurakuntaa, mutta peili olikin kääntynyt minuun. Niinpä messun päätyttyä menin kysymään pastorilta, kuuluuko tuo synnin-päästö minullekin. Tuntematta lainkaan, kuka olin, hän katsoi minua ja lausui lyhyesti: ”Kyllä se kuuluu!” Sen jälkeen päätin, että olen, jos mahdollista, joka sunnuntai jumalanpalveluksessa, että saisin siellä sen, mikä minullekin kuuluu.

VALMIISEEN PÖYTÄÄN

Anna-Liisalle niin moni asia Lähetyshiippakunnan messussa on tullut tärkeäksi, että häntä on vaikea saada kertomaan, mikä hänen mielestään on parasta jumalanpalveluksessa.

– Se jos kysytään, mikä on parasta jumalanpalveluksessa, on sama kuin tarjottaisiin isoa leipää, ja kysyttäisiin, mikä tässä on parasta. Koko leipä tietysti!

Anna-Liisa ei näe jumalanpalvelusta meidän suorituksemme Jumalalle, vaan todella leipänä, jota Jumala jakaa seurakunnalle.

– Jeesus oli opetuslasten kanssa ja mursi leipää. Jumalanpalvelukseen tullessamme se pöytä on jo valmiiksi katettuna. Jeesus murtaa meille leipää, ja me kaikki saamme tulla osalliseksi tästä yhdestä leivästä. Saarnassa ja liturgiassa sitä leipää jo jaetaan, ja lopuksi saamme nauttia itse elämän leivän sakramentissa. Olemme koko messun ajan leivässä kiinni.

PYHÄN JUMALAN LÄSNÄOLOSSA

Lähetyshiippakunnan jumalanpalveluksessa oli paljon entuudestaan vieraita liturgisia eleitä, kuten Herran ruumiin ja veren kohottaminen, polvistumiset, ristinmerkit ja kumarukset, mutta Anna-Liisaa ne eivät oudoksuttaneet.

Anna-Liisa Helevaara

– Ne tekivät erittäin syvän vaikutuksen, koska siinä elettiin todeksi Jumalan pyhyttä. Missään en ollut aiemmin kokenut sellaista Jumalan pyhyden läsnäoloa.

– Myöhemmin uusille tulijoille tarkoitetulla seurakuntapolulla sain kysellä lisää liturgisten eleiden merkityksestä, ja mitä enemmän niistä opin, sitä enemmän ne viestittivät minulle jumalanpalveluksen pyhyttä. Kyse ei ole rituaalisista tavoista tai tapakulttuurista, vaan siitä, että ollaan Pyhän Jumalan edessä. Ulkoinen muoto tuo esiin sisällön pyhyiden.

JUMALA EI KOSKAAN OLE MYÖHÄSSÄ

Anna-Liisa ei lakkaa ihmettelemästä, miten Jumalalla oli vanhalle ja paljon kokeneelle Jumalan lapsellekin vielä paljon uutta annettavaa.

– Lähdettyäni ensimmäisestä jumalanpalveluksesta olin innoissani kuin pieni lapsi: ”Nyt se löytyi!” Taivaan Isä on aina kuulolla. Jumalan vastaukset voivat välillä viipyä, mutta ne eivät ole koskaan myöhässä. Hän antoi ja yhä antaa nyt jo yhdeksääkymmentä käyvälekin kokonaisen leivän. Mestarin kutsu kuuluu yhä: ”Minä olen elämän leipä; joka tulee minun tyköni, se ei koskaan isoa, ja joka uskoo minuun, se ei koskaan janoa.”

SEURAKUNTA KODIKSI KODITTOMALLE

≡ MIIKA NIEMINEN

📷 LANKIEN PERHEALBUMI

Lilja Lanki, ystävien kesken Lilli, on pitkän etsinnän jälkeen löytänyt Sakkeuksen luterilaisesta seurakunnasta hengellisen kodin.

– Sakkeus oli vastaus rukoukseen, johon siskokin ehti jo kyllästyä, Lilli kertoo.

Seurakunnasta on löytynyt oma paikka ja sen myötä henkilökohtaiseen elämään uutta merkityksellisyyttä.

SISÄISEN RISTIRIIDAN TAAKKA

Lillin juuret ovat Forssassa. Siellä hän aloitti koulutiensä ja sai tärkeät eväät uskolleen.

– Äiti opetti iltarukouksen. Me kolme lasta luimme sen yhdessä polvillamme joka ilta.

Koulun alkaessa iltarukouksesta tuli Lillin oma hiljainen hetki ennen nukahtamista.

– Kävimme myös pyhäkoulua, ja Raamattuakin aloin lukea jo ennen rippikoulua, Lilli kertoo.

Seurakunnan nuorten toiminta oli iso osa nuoruutta.

– Kävimme parin ystävän kanssa jumalanpalveluksissakin. Tosin ne tuntuivat tylsiltä, mutta avautuivat vuosien mittaan, Lilli muistelee.

– Meillä oli viisaat nuorisopastorit ja lehtori, jonka saarnoja tykkäsin kuunnella.

Opiskelupaikan mentyäsivusuun Lilli vietti vuoden Kansanlähetysopistolla Ryttylässä. Se oli merkittävä vuosi. Raamattua tutkittiin perusteellisesti. Samalla tutustui moniin uskoviin nuoriin.

– Erityisesti mieleen on jäänyt Matti Väisäsen luennot Roomalaiskirjeestä, Lilli muistelee.

Muutto Helsinkiin muodostui taitekohdaksi elämässä. Kun opettajankoulutuslaitoksen ovet eivät avautuneet, Lilli koki, ettei Jumala välitä hänestä.

– Koin, etten kelpaa Jumalan työhön.

Unelma lähetystyöstä Afrikassa koki kolauksen. Lilli päätyi kaupalliselle alle ja Helsingin sihteeriopisto. Opiskeluajasta alkoivat ristiriitaiset vuodet.

– Elämä täyttyi työstä, matkustamisesta, kavereista ja usein kosteista illoista, Lilli luettelee.

– Etsin rakkautta vääristä paikoista. Ristiriita oman elämäntavan ja sisäisten arvojen kesken kasvoi kasvamistään. Siitä seurasi ahdistusta ja huonoa omaatuntoa, elämän tarkoituskin alkoi hävitä, Lilli tilittää.

Kaipuu seurakuntaan ja elävään uskonyhteyteen kasvoi. Lilli etsikin hengellistä kotia eri paikoista, tuloksetta.

– Mulle ei riittänyt saarna lähimmäisenrakkaudesta.

KUIN KOTIIN OLISI PALANNUT

Lillin tie Sakkeuksen luterilaiseen seurakuntaan kulki monille tuttua reittiä.

– Ystävä pyysi minut messuun. Jumalanpalvelus oli samanlainen kuin kolmenkymmentä vuotta sitten. Papin puheessa oli tiukka laki ja ehdoton evankeliumi. Sain kuulla, että vaikka olen monin tavoin rikkonut ja syntinen, olen Jeesuksen tähden armahdettu ja rakas, Lilli iloitsee.

– Jäin kerrasta mukaan. Seurakunnan arvon ymmärtää, kun on ollut kolmenkymmentä vuotta vailla, Lilli sanoo vakavana.

Hengellisen kodin myötä Lilli löysi paikan, jossa voi palvella omilla lahjoillaan.

– Voi myös kokea saavansa, Lilli jatkaa. Seurakunta on antanut mulle paljon sellaista, mitä elämästä henkilökohtaisella tasolla puuttui.

Aviomies Antti kuuntelee kesämökin sohvalla. Antti on tottunut kuuntelemaan osaan, vaikka se on vuosien myötä muuttunut. Teen haastattelua Lillin ja Antin 20-vuotishääpäivän kynnysellä.

– Ei meillä aina ole mennyt hyvin, Lilli huomauttaa.

Aikanaan Langit olivat lähellä eroa, mutta Antin aktiivisuus pelasti liiton. Hän vei vaimonsa avioliittoleirille.

– Ja niihin kuvioihin on jääty. Kunpa voisimme auttaa muitakin, etteivät eroaisi, Lilli miettii.

Lilja ja Antti Lanki

SEURAKUNTAAN

SITOUTUMISEN SIUNAUS

Haastan vielä Lilliä. Kuinka rohkaista ihmistä, joka miettii seurakuntaan liittymistä? Lilli viittaa Kristuksen ja seurakunnan välillä vallitsevaan aviositeeseen.

– Kyllä sitoutumiseen liittyy siunaus, niin seurakunnassa kuin parisuhteessakin. Miksi sitoutumista pitäisi pelätä, lopputulos on kuitenkin Jumalan kädessä, Lilli aprikoi.

– Sitä paitsi sitoutumatta jää väkisin yhteisön laitamille ja kokee itsensä helposti ulkopuoliseksi.

Lilli viittaa Pietarin kirjeen kohtaan: ”Rakentukaa itsekkin elävinä kivinä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhraamaan hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle mieluisia.” (1. Piet. 2:5)

Keskustelumme kulkeutuu Lähetysshiippakunnan seurakuntaakatemiaan. Lilli osallistui ystävänsä Elina Hankaankorven kanssa Lähetysshiippakunnan tarjoamaan maallikkokoulutukseen.

– Mahtavaa, että seurakuntalaiset haastetaan miettimään, kuinka meistä tulisi tiiviimmin seurakuntaperhe, jossa saa elää ja kasvaa Jumalan lapsena.

– Akatemia tähtää siihen, että seurakuntalaiset eivät olisi vain kuuntelijoita ja sivustaseuraajia, vaan oman seurakuntansa rakentajia, ja juuri se on tässä sanan ja sakramenttien lisäksi innostavaa, Lilli pohtii.

VÄÄRÄÄ MIELTÄ

✍️ SAMULI SIIKAVIRTA 📷 PIXABAY.COM

Kristillinen vakaumus on leimattu vääräksi mielipiteeksi, jonka ilmaisemisesta rangaistaan. Mennyt kesä on näyttänyt tämän todeksi.

MEDIA LYNKKAA ENNÄTYSAJASSA

Pori Jazzin toimitusjohtaja Aki Ruotsalainen sai potkut vääristä mielipiteistään johtuen. Ne eivät liittyneet millään tavalla jazzmusiikkiin vaan kristilliseen vakaumukseen. Media kaiveli seitsemän vuoden takaa Ruotsalaisen kannanoton, jossa hän silloisena KD-nuorten puheenjohtajana puolusti Nuotta-lehden kohukampanjaa. Kampanjassa ”Anni” kertoi seksuaalisuutensa muutoksesta heteroseksuaaliseen suuntaan. Tästä syntyi kohu. Tuhansia erosi valtakirkosta. Kulttuuriministeriön taloudellinen tukikin evättiin ”seksuaalisiin vähemmistöihin kielteisesti suhtautuneilta kristillisiltä nuorisoyhteisöiltä”.

Väärä mielipide johti vuonna 2011 sanktioihin ja nyt se johti joukkolynkkaukseen. Ruotsalainen saatiin toistamaan väärä mielipiteensä: että jokaisella – myös ”Annilla” – on oikeus ilmaista itseään ja määritellä oma identiteettinsä. Vain päivän kestäneen mediakohun seurauksena Ruotsalaisen valinta purettiin ”festivaalin arvojen vastaisten lausuntojen vuoksi”. Moni julkis oli jo ilmoittanut boikotoivansa tapahtumaa. Pitihän tapahtuman mainetta varjella.

MISSÄ ON MINISTERIN JA PROFESSORIN ILMAISUNVAPAAUS?

Sittemmin on kohistu toisen julkikristityn toiminnasta. Ulkoministeri Timo Soinin (sin.) roomalaiskaton vakaumus ei ole laitton, mutta sitä ei ministeri saisi ilmaista ääneen. Kohu nousi Soinin osallistumisesta virkamatkansa vapaa-ajalla vigiliaan abortoitujen lasten muistoksi. Piste i:n päälle olivat henkilökohtaiset blogitekstit, joissa Soini pahoitteli Irlannin aborttilain vapauttamista ja onnitteli

epäsuorasti Argentiinaa vastakkaisesta päätöksestä. Soini on kritiikin keskellä vedonnut mielipiteen- ja uskonnonvapauteen. Vastustajat puolestaan ovat vedonneet siihen, että ministeri edustaa aina Suomen kantaa. Kanteluita on tehty ja Soinin eroa on vaadittu. Pitäähän kansankunnan mainetta varjella.

Myös Jyväskylän yliopiston kasvatustieteiden professori Tapio Puolimatkan päättä on vaadittu vadiin. Hän kirjoitti, että samoilla argumenteilla, joilla hyväksyttiin ”tasa-arvoinen” avioliittolaki, voidaan päätyä ajamaan pedefilian hyväksymistä. Molempia kun pidetään nykyään yleisesti synnynnäisinä ominaisuuksina. Ja heti hänen väitettiin leimanneen homot pedefiileiksi. Ylioppilaskunta on syyttänyt häntä homofobiasta ja ”turvallisen opiskeluympäristön” vaarantamisesta. Rehtori twiittasi yliopiston irtisanoutuvan Puolimatkan kirjoituksesta ja ryhtyvän toimenpiteisiin. Pitäähän opinahjon mainetta varjella.

Samalla suurta kohua ei syntynyt, kun julkisuuteen tuli kuvia vihreiden paidattomasta puheenjohtajasta Touko Aalosta läpsimässä miestä takapuolelleen tukholmalaishomoklubilla Europride-tilaisuuden jatkoilla. Pride, ylpeys seksuaalivähemmistöjen asian ajamisesta vaikka sitten piiskaa antamalla, kun sattuu olemaan oikean mielipiteen ilmaisemista.

RAAMATUN TOTUUS EI KOSKAAN OLE OLLUT SUOSITTU

Kaiken tämän keskellä tavalliset kristityt ovat hämmentyneitä ja peloissaan. Mitä uskallan sanoa? Mistä päivivityksestä uskallan enää tykätä maksamatta siitä maineellani tai jopa työpaikallani? Onko pidettävä salassa, mikä on seurakuntani?

Mutta eikö luterilaiseen valtakirkkoon kuulu kuitenkin yhä 70 % kansalaisista? Eikö olisi syytä olettaa, että tukea sieltä tulee perinteisellä tavalla uskoville?

Päinvastoin. Kapinapapit vihkivät jo samaa sukupuolta olevia pareja, eikä ihme, kun vuodesta 2011 julkisella rukouksella homoparisuhteen rekisteröineiden ”kanssa ja puolesta” on ollut piispojen siunaus. Abortista vaietaan, mutta koska Päivi Räsänen (kd.) ei vaikene, jopa liberaalit ovat alkaneet vaatia, että valtakirkkokin lausuisi jotain. *Rakkauden lahja: Piispojen puheenvuoro perheestä, avioliitosta ja seksuaalisuudesta* (2008) käsittelee kyllä aihetta mutta puppugeneraattorimaisesti. Vaikka yhtäältä todetaan, että ”lupa elämän tuhoamiseen tulee rajoittaa vakaviin poikkeustilanteisiin, joissa äidin tai sikiön elämä on uhattu tai heille aiheutuisi kohtuutonta kärsimystä” (s. 95), toisaalta korostetaan naisen oikeutta päättää ruumiistaan ja että ”jokainen toimii ratkaisua tehdessään harkintansa ja omantuntonsa mukaisesti.” (s. 96). Mutta entä jos omaatuntoa ei ohjaakaan Jumalan sana?

Muuta totuutta kristityillä ei ole kuin Raamatun sana. Postmoderni aikamme vihaa totuutta vääränä mielipiteenä. Kristityn paikka ei koskaan ole ollut kansansuosiossa.

Piiloutua ei kuitenkaan tarvitse. Jeesus nimittäin rukoilee puolestamme: ”En minä rukoile, että ottaisit heidät pois maailmasta, vaan että sinä varjelisit heidät pahasta.” (Joh. 17:15)

Olemme siis turvassa, ”vääristä mielipiteistä” huolimatta.

”MINÄ OLEN TIE, TOTUUS JA ELÄMÄ”

≡ JUKKA PERANTO 📷 JANNE KOSKELA

Tämän kerran minä olen -lause löytyy Jeesuksen jäähyväispuheesta opetuslapsilleen. Kolmen vuoden ajan apostolit olivat saaneet seurata Jeesusta aivan läheltä ja saaneet häneltä seikkaperäistä opetusta. Kiirastorstai-iltana, muutamia hetkiä ennen vangitsemistaan, Jeesus vielä kerran rohkaisi opetuslapsiaan ja teroitti heidän mieliinsä, mitä varten hän oli maailmaan tullut.

MIKÄ ON JEEKSEN MERKITYS?

Jeesus tuli ottamaan omaksi sykkeen koko maailman synnit, kuolemaan ristillä niiden tähden meidän puolestamme ja näin valmistamaan meille sijan Isänsä luona. Ylösnousemuksensa jälkeen Jeesus astui ylös taivaaseen ja on siellä aina siihen päivään asti, kunnes hän noutaa omansa luokseen taivaan kirkkauteen.

Kuitenkaan opetuslapset eivät vielä ymmärtäneet, miten syntinen ihminen saattoi pelastua ja päästä pyhän Jumalan luo taivaaseen. Siksi Tuomas kysyikin Jeesukselta: ”Herra, me emme tiedä, mihin sinä menet; kuinka sitten tietäisimme tien?” (Joh. 14:5) Vastaukseksi Jeesus ei ala neuvoa tietä taivaaseen tai antaa hyviä vinkkejä sinne pääsemiseksi, vaan hän kertoo olevansa itse tie taivaaseen. ”Minä olen tie, totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani.” (Joh. 14:6).

JEEKSEN SEURAAMISEN TIELÄ JEEKSEN ON KONKREETTISESTI LÄSNÄ

Koska Jeesus on ainoa tie Isän luo, pelastuksesta ei voi koskaan puhua ohi Kristuksen. Jos tätä yhteyttä ei nähdä, silloin voi olla hyvin vaikea ymmärtää esimerkiksi luterilaisten puhetta ja opetusta sanasta ja sakramenteista välineinä, joiden kautta Jumala antaa meille armonsa. Miten voimme opettaa, että sana, kaste, synninpäästö ja ehtoollinen voisivat välittää meille armoa ja syntien anteeksiantoa, jos kerran vain Jeesus voi pelastaa ja antaa synnit

anteeksi? Vastaus on yksinkertainen: Jeesus pelastaa ja antaa synnit anteeksi nimenomaan näiden armonvälineiden kautta.

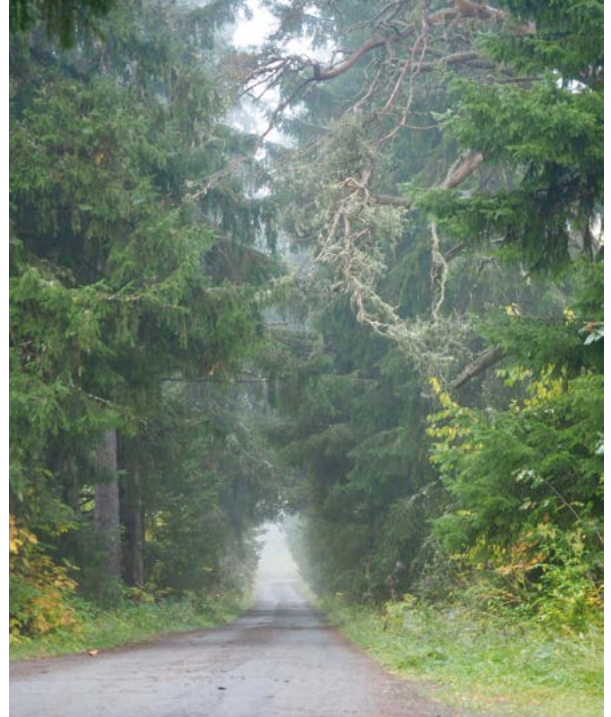
Pyhä Henki herättää uskon sanan kautta, koska kyseessä on Kristuksen sana (Room. 10:17). Kaste pelastaa (1. Piet. 3:21), koska kasteessa meidät kastetaan Kristukseen (Room. 6:3). Synninpäästöissä saadaan todellakin synnit anteeksi, koska synninpäästö on Jeesuksen asettama ja sillä on Jeesuksen valtuutus (Joh. 20:22–23).

Ehtoollisessa otetaan vastaan syntien anteeksianto, koska ehtoollisessa nautitaan Jeesuksen todellinen ruumis ja veri (Matt. 26:26–28). Kaiken keskuksena on kuin onkin Jeesus, sillä vain hän on tie, totuus ja elämä.

Tähän totuuteen kristityt ovat alusta asti tunnustautuneet. Muuta tietä taivaaseen ja muuta pelastusta ei ole kuin Jeesus Kristus. Siksi apostoli Paavali saattoi kirjoittaa Rooman kristityille, kuinka ei enää ole ”mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat” (Room. 8:1). Lisäksi voimme lukea, kuinka varhaisia kristittyjä kutsuttiin ”tien vaeltajiksi” (Ap. t. 9:2) – olivathan he Kristukseen kastettuina Kristus-tien kulkijoita. Ja kun varhaiset kristityt saarnasivat Kristuksesta, sitä nimitettiin pelastuksen tien tai Jumalan tien julistamiseksi (Ap. t. 16:17; Ap. t. 18:26).

MITEN MINÄ PÄASEN TAIVAASEEN?

Edelleen kiirastorstaina Tuomaksen esittämä kysymys, miten taivaaseen löydetään, on ajankohtainen, vaikkei sitä nykyaikana aina ääneen kehdata kysyäkään. Ja siihen kysymykseen

Jeesus on ainoa tie Isän Jumalan luo.

voi tänä päivänä löytää monenmoista vastausta.

Kaikkien vastausten seasta Jeesuksen vastaus kuitenkin erottuu. Siinä, missä muut voivat antaa vain mielipiteitään, Jeesus antaa jotain, mikä on paljon enemmän. Hän antaa meille itsensä. Toisin kuin uskonnolliset ja filosofiset pohdinnat Jeesuksen antama vastaus on kouriintuntuva ja historiallisesti todennettava. Hän todellakin uhrasi itsensä ristillä meidän puolestamme 2000 vuotta sitten.

Se risti, johon Jeesus ristiinnaulittiin, on hukkunut historiaan. Mutta Jeesuksen ristillä hankkima pelastus on edelleen löydettävissä. Siellä, missä Jeesuksen sanaa saarnataan ja Jeesuksen sakramenteja jaetaan, siellä kulkee tie taivaaseen ja sieltä löytyy pelastus. Miksi? Koska siellä meille lahjoitetaan Kristus – hänet, joka on tie, totuus ja elämä.

VEM KAN SÄGA: ”JAG ÄR KRISTEN”?

MIKA TERVAKANGAS WIKIMEDIA COMMONS

Det var Swebilius som började sin egen katekesförklaring med frågan: “Är du kristen?” Förklaringen ger svaret: Jag är kristen – efter det fortsätter katekesen med 314 ytterligare frågor och svar. Denna text kan förstås inte behandla alla dessa frågor. Sålunda må läsaren vara ansvarig för att studera Swebilius katekesförklaring och till exempel Missionsstiftets egen katekesförklaring (som utkommer i slutet av 2018). Vi fokuserar på den första frågan: Är du kristen? Samt vem kan säga detta?

WIKIPEDIA SÄGER ...

... att cirka 70 procent av Finlands befolkning är en del av Evangelisk-lutherska kyrkan i Finland och en liten del av befolkningen är medlemmar av andra kristna kyrkor. Statistiken visar att tre av fyra finländare är kristna. Följaktligen, för dessa kristna, är dessa Paulus ord giltiga: “Alla ni som har blivit döpta till Kristus har blivit iklädda Kristus.” (Gal. 3:27) Därför gäller också vad Petrus säger: “Hos ingen annan finns frälsningen. Inte heller finns det under himlen något annat namn, som givits åt människor, genom vilket vi blir frälsta.” (Apg. 4:12) Tyvärr, redan när vi läser Petrus ord, kan vi glömma den statistik som Wikipedia ger oss. För Petrus ord kräver att förutom att man är döpt skall man också bekänna det namn, i vilken frälsningen är givet, det vill säga namnet Jesus Kristus!

Vi ser en situation omkring oss, som vi inte skulle vilja se. En situation var man försöker gömma Kristus. Vi ser omkring oss likadana människor som Jesus tyckte synd om när han matade fem tusen män vid stranden av den Galileiska sjön: “När Jesus steg ur båten, fick han se en stor skara människor. Han förbarmade sig över dem, eftersom de var som får utan herde, och han undervisade dem grundligt.” (Mark. 6:34) Det finns därför ett behov av herdeskap och grundlig undervisning enligt Jesu exempel. Grundlig undervisning kan till exempel vara

att man förklarar trons innehåll med hjälp av en katekesförklaring.

SÅ HUR KÄNNS DET?

Rubrikens fråga är irrelevant när det gäller frågan: är du kristen. Men alltför ofta blandar man samman känslor med denna fråga. Tron är inte en känsla. Självklart är känslor en del av våra liv, men vår tro bygger inte på dem. Våra hjärtan och känslor är bedrägliga, de leder oss vilse i frågan om sanningen om oss själva och om Gud, den enda sättet vi kan finna en rätt tro är genom bibelns ord. Tron är den största gåvan vi kan få från vår himmelske Fader.

Tron är ett verkligt och personligt förhållande med Honom som förlåter våra synder. Svaret på frågan som huvudrubriken ställer kan besvaras med dessa ord från Jesus: “Den som tror och blir döpt skall bli frälst, men den som inte tror skall bli fördömd.” (Mark. 16:16) Detta förhållande och personliga tro är något som oundvikligen ger upphov till en mängd olika känslor. Man kan i bättring och daglig omvändelse känna sig mycket svag och otillräcklig – även en värdelös människa. Mitt i denna smärta finns det dock en stor tröst, för Herren själv lovar syndernas förlåtelse. Mitt i vår förgängliga oro och sorg finns något evigt som ger oss glädje och fröjd. Vi får glädje och fröjd på ett konkret sätt från högmässan där Gud tjänar oss genom ordet och sakramentet.

ÄR JAG KRISTEN?

Ibland kan en sådan fråga uppstå om man inte är säker på sin egen tro. Alla andra runt omkring verkar vara heligare än en själv. Även under högmässan

känns det som att det skulle vara bättre att bara rinna ner från golvbrunnen till avloppet på grund av sina synder. Kanske det ända som finns kvar är en längtan efter förlåtelse. Men det här är verkligen en salig situation, för det innebär att man har förstått något rätt. För frälsningen handlar inte om mig eller andra syndare utan om Kristus.

Du är döpt i Faderns, Sonens och den Helige Andes namn. Du tror på Kristi räddningsarbete på korset. Du hör förkunnelsen av Guds ord som förbereder dig för att mottaga en måltid av förlåtelse för våra synder. Det här sakerna är inte krav, men saker som Gud gör genom ämbetet. Du behöver inte tänka på din egen kristendom när du mottar dessa Guds verk. Se, du är kristen! Och ljus behöver inte tvingas att lysa: “Ni är världens ljus. Inte kan en stad döljas, som ligger på ett berg.” (Matt. 5:14) Amen.

”DET ÄR HAN SOM ÄR FÖRSONINGEN” – INTERVJU MED THOR OCH BRITT-MARI HEMMING

OTTO GRANLUND

Vägen till det eviga livet är endast en: Jesus Kristus, som är vägen, sanningen och livet. Men vägarna till den vägen kan se mycket olika ut och ofta kan man först i efterhand se hur Gud haft allt under kontroll, också när vägen mänskligt sett verkat krokig. Detta har också Malaxborna Thor och Britt-Mari Hemming i Sankt Immanuels lutherska församling fått uppleva. Idag deltar de tillsammans med sonen Staffan regelbundet i församlingens högmässa, men så har det inte alltid varit. Hur kom det sig att de hittade vägen dit?

TROSFRÅGORNA AKTUALISERAS

Som så många andra blev också Thor och Britt-Mari döpta som barn, men efter det var kopplingen till kyrkan ganska svag. De var inte fientligt inställda till kyrkan, men deltog inte heller i församlingens liv.

– Som barn fick jag delta i baptisternas söndagsskola, tillägger Thor.

Det tog dock sin tid innan trosfrågorna började aktualiseras på allvar. Först omkring 40-årsåldern väcktes intresset, då de redan var gifta och hade familj.

– Troende vänner talade om andliga saker. Då väcktes intresset för andliga frågor, förklarar Britt-Mari.

Behovet att få höra Guds ord växte och till en början deltog Thor och Britt-Mari på många olika andliga möten. Thor beskriver hur de till en början kämpade för att göra sig fria från all synd, och hur de väntade på att allting så småningom skulle bli bättre. Början var tung och förhoppningarna verkade inte gå i uppfyllelse. Men så sade en präst och nära vän något som kom att rikta blicken på rätt ställe.

– Det är *han* som är försoningen för vår synd, säger Thor och citerar sin vän. I stället för att fokusera på den egna kampen riktades blicken på Jesus Kristus, som sonat all vår synd. Genom detta ord uppenbarades evangelium och den egna strävan var över.

Thor och Britt-Mari Hemming

I och med att insikten växte blev det också allt viktigare för Thor och Britt-Mari att få höra en rätt förkunnelse.

VÄGEN TILL MISSIONSSTIFTETS FÖRSAMLING

Thor och Britt-Mari brukade besöka den församling där deras vän var präst, liksom också Evangeliföreningens möten. Den församling som de besökte låg dock en bit ifrån Malax, och frågan var de kunde höra ett rätt Guds ord aktualiserades på nytt.

– På något sätt fick vi höra om de kvällsgudstjänster som Missionsstiftet ordnade i Vasa. Intresset väcktes att besöka Missionsstiftets högmässa, konstaterar Britt-Mari. Det tog inte länge innan Sankt Immanuels lutherska församling blev deras andliga hem.

– Först kändes liturgin lite främmande för oss, men med tiden har den blivit bekväm. Gudstjänsterna har öppnat ögonen för hur viktig nattvarden är. Det är en stor gåva att få fira högmässa varje söndag, att få lyssna till ordet och delta i nattvarden, framhåller Thor.

Också Britt-Mari betonar hur stort det är att regelbundet få lyssna till Guds ord, men hon lyfter också

upp något annat som hon tycker är speciellt fint med att få vara med i församlingen.

– När vi kom med var det inte många som vi kände, men det har varit fint att se hur församlingen verkligen är en familj – syskongemenskapen är påtaglig, konstaterar hon.

Thor och Britt-Mari får också vara med och bygga det gemensamma hemmet. Bland annat sitter Thor med i församlingens styrelse, och Britt-Mari tar regelbundet hand om kyrkkaffet.

VÄLKOMMEN MED!

– Vi hör till det gänget som behöver nåd, säger Thor. Och den nåden står att finna just i gudstjänsten, där Jesus själv tar hand om oss med ordet och sakramenten.

Både Thor och Britt-Mari vet att det också är många andra som behöver samma nåd – många som kanske inte aktivt söker, men som har svårt att finna ro i den tid som nu är. Det är många som behöver få höra Guds ord. Därför välkomnar de också andra med i gänget:

– Välkommen med i församlingen och syskongemenskapen!

TESTAA, USKOTKO NIIN KUIN RAAMATTU OPETTAA!

✍ KALLE VÄÄTÄINEN

1. Miten pääsen taivaaseen?

- A) Rakastamalla lähimmäistä ja olemalla hyvä ihminen.
- B) Jumalan armon ja omien hyvien tekojeni yhteisvaikutuksesta.
- C) Yksin uskosta, yksin armosta, yksin Kristuksen tähden.

Oikea vastaus: C – ”Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta – se on Jumalan lahja – ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi.” (Ef. 2:8–9)

2. Mikä tekee minusta kristityn?

- A) Että olen löytänyt Jeesuksen.
- B) Että Jeesus on löytänyt minut ja ottanut kasteessa lapsekseen.
- C) Että olen etsijä elämäni matkalla.

Oikea vastaus: B – Jeesus on uskon alkaja ja täyttäjä (Hepr. 12:2).

3. Mitä minulta vaaditaan kristittyinä?

- A) Minun täytyy pystyä puolustamaan uskoani ja perustelemaan se pitävästi.
- B) Minun täytyy käsittää koko kristillinen oppi ollakseni kristitty.
- C) Kristus on minun hengellinen viisauteni ja oikea oppini.

Oikea vastaus: C – ”Kristuksessa kaikki viisauden ja tiedon aarteet ovat kätkeytyinä.” (Kol. 3:2)

4. Millainen usko riittää?

- A) Epäuskoisenakin voin turvautua Herraani Jeesukseen.
- B) Minun täytyy olla elävä ja palava uskossani joka päivä.
- C) Minun ei tarvitse välittää, uskonko vaiko en, sillä ihminen on heikko.

Oikea vastaus: A – Erään Jeesuksen kanssa keskustelleen isän tavoin voimme uskoa sanomalla: ”Minä uskon; auta minun epäuskoani.” (Mark. 9:24)

5. Mistä löydän Jeesuksen?

- A) Löydän Jeesuksen omasta sydämeistäni, kun uskon riittävän hartaasti.
- B) Löydän Jeesuksen Raamatun sanasta ja sen lupauksista.
- C) Löydän Jeesuksen oikein uskovien kristittyjen keskeltä.

Oikea vastaus: B – Ihminen voi löytää Jeesuksen Raamatun sanassa, joka vaikuttaa uskon (1.Tess. 2:13).

6. Miten kristityn tulee elää?

- A) Kristitty ei voi elää normaalia elämää, vaan hänen täytyy erottautua maailmasta.
- B) Kristitty voi rellestää niin kuin sika pellossa.
- C) Kristitty elää ihmisyyttä aidoimmalla tavalla tämän maailman keskellä.

Oikea vastaus: C – Jokainen ihminen on luotu Kristuksen kautta ja häntä varten (Kol. 1:16).

7. Kenelle kristityn pitää todistaa uskostaan?

- A) Kristityn täytyy todistaa Jeesuksesta kaikille työkavereilleen, perheenjäsenilleen ja ystävilleen.
- B) Kristitty saa olla Jumalan lapsi. On Jumalan työtä, jos ihminen tahtoo todistaa uskostaan muille.
- C) Kristityn täytyy todistaa Jeesuksesta edes jollekulle.

Oikea vastaus: B – Kristukselle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä, ja hän kutsuu ihmisiä täyttämään lähetyskäskyä (Matt. 28:18).

8. Miten Jumala puhuu meille?

- A) Jumala puhuu suoraan jokaisen kristityn sydämeen ja antaa jatkuvasti ohjeita eri elämäntilanteisiin.
- B) Jumala puhuu toisten ihmisten kautta viestejä kaikille tosikristityille.
- C) Jumala on ilmoittanut itsensä Raamatun sanassa. Kristitty saa rukoilla: ”tapahtukoon sinun tahtosi” ja luottaa Jumalan johdatukseen.

Oikea vastaus: C – Jumalan Pyhä Henki puhuu ja vaikuttaa Raamatun sanassa (2. Tim. 3:16).

9. Mitä ovat kaste ja ehtoollinen?

- A) Kaste ja ehtoollinen ovat vain rituaaleja, jotka kuuluvat perinteeseen.
- B) Kaste ja ehtoollinen ovat vertauskuvia Jeesuksen sovitusyöstä.
- C) Kasteessa ja ehtoollisessa vastaanotetaan Jeesus ja hänen sovitusyönsä.

Oikea vastaus: C – Raamatun mukaan Jeesus tulee luoksemme kasteessa ja ehtoollisessa, koska hän itse on niin luvannut (Matt. 26:26–28 ja Gal. 3:27).

**"Minä olen glösnousemus ja elämä;
joka uskoo minuun, se elää, vaikka
olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää
ja uskoo minuun, ikinä kuole."
(Joh. 11:25, 26)**

"Mä katsoin yhtä kuvaa / monta lapsuuteni iltaa. / Siinä kaksi pientä lasta / kulki vaarallista siltaa. / Heitä uhkas' metsän pimeys / ja synkkä virta pyörteinen, / mutta ei hätää, heitä suojas' enkeli valkosiipinen." Tunnistat varmaan E. Jaatisen maalauksen, josta Mikko Alatalo laulaa kappaleessaan Suojelusenkeli. Myös minun esikoiseni on katsellut tuota kuvaa iltaisin huoneessaan. Tällä hetkellä kuva tosin on kaapissa, jonne se unohtui muuton yhteydessä.

Totta puhuen muutto on tekosyy; kuva ei ole päätenyt takaisin seinälle, sillä se ahdistaa minua. Taiteilijan tarkoituksena on varmaankin ollut kuvata Jumalan salattua huolenpitoa. Minun ajatukseni karkaavat kuitenkin toisaalle: enkelistä huolimatta moni hukkuu virran pauhuihin tai joutuu sillan ylityksen aikana kohtaamaan kärsimystä, jossa ei näytä olevan mitään mieltä tai kohtuutta.

Erityisen vaikeaksi kuvan katsomisen tekee, että siinä on kaksi pientä lasta. Kuten niin monen vanhemman, myös minun suurin pelkoni on lasteni kuolema. Teen kaikkeni paikatakseni sillan lahot laudat. Silti vaara voi tulla yllättävästä suunnasta: metsästä tai taivaalta. Lasteni elämä ei ole minun käsissäni.

Miksi sitten Kaikkivaltias, joka voisi pahan estää, ei niin tee? Tähän kysymykseen, jonka kanssa niin monet ennen minua ovat kipuilleet, minulla ei ole tyhjentävää vastausta. Raamatusta löydän osavastauksia; kerran taivaassa ymmärrän, että niihin kätkeytyi koko vastaus (1. Kor. 13:12).

Taivaallinen Isämme on itse kokenut lapsensa kuoleman, kun hän antoi Jeesuksen kuolla ristillä ja sovittaa syntimme. Kolminaisuuden salaisuuteen kuuluu myös, ettei Jumala ollut sivustakatsoja, vaan hän itse kärsi ristillä. Hän teki sen, koska hän rakastaa meitä äärettömän paljon syvemmin kuin parhaat vanhemmat rakastavat lapsiaan (Matt. 7:11; Jes. 49:15; Ps. 27:10). Kuolema ei saanut viimeistä sanaa, vaan Jeesus nousi haudasta ja murskasi kuoleman vallan. Se joka uskoo häneen, ei siksi ikinä kuole lopullisesti eli joudu hänestä eroon.

Vaikka pelkäänkin yhä - tai juuri siksi - aion ripustaa enkelikuvan takaisin seinälle. Koska lasteni suojeleminen ikuiselta kuolemalta on kaikkein tärkeintä, tahdon opettaa heitä turvaamaan Isään, joka kulkee lastensa vierellä vaarojen keskellä ja vie heidät lopulta taivaaseen. Siellä "Karitsa, joka on valtaistuimen edessä, kaitsee heitä ja vie heidät elämän veden lähteille, ja Jumala pyyhkii heidän silmistään kaikki kyynelleet" (Ilm. 7:17).

Ida Heikkilä

KANTTORINA PALVELEVA HAMMASLÄÄKÄRI

✍ EMMI S. 📷 AKI HIETAHARJU

Maria rakastaa kauniita asioita. Siksi vein kukkamekkoon pukeutuneen Marian eleganttiin ja perinteikkääseen Ekbergin kahvilaan Helsingin Bulevardilla jutellaksemme hieman uskosta, elämästä – ja niistä kauniista asioista.

LUTERILAINEN KOTI

Maria on kotoisin luterilaisesta perheestä Tampereelta. Marian isä on neurologi, äiti puolestaan insinööri. Perhe löysi yhdessä Lähetyshiippakuntaan, silloiseen Luther-säätiöön, kymmenisen vuotta sitten.

– Tavoitteena perheellämme oli löytää seurakunta, jossa sana oikein julistetaan ja sakramentit oikein toimitetaan. Löysimme Johanneksen seurakuntaan Tampereella ja sinne jäimme, Maria kertoo.

Marian perheellä on ollut tapana käydä sunnuntaisin kirkossa. Marian ja hänen siskonsa ollessa pieniä perhe osallistui aktiivisesti paikallisen evankelis-luterilaisen seurakunnan toimintaan. Perhe muutti 90-luvun alussa lähetystyöhön Bangladeshiin, ja siellä käytännön syistä perjantaista muodostui perheelle pyhäpäivä. Bangladesh on muslimimaa ja perjantai on siellä kaikille, myös kristityille, vapaapäivä. Perheen asuessa maaseudulla pitkien matkojen takia ei ollut aina mahdollista päästä muiden kristittyjen yhteyteen kirkkoon, ja näin siellä vahvistui heille tärkeä perhehartaustraditio.

– Luumme raamatunlukuoppaan kanssa jonkin raamatunkohdan, laulamme psalmeja ja rukoilemme. Hartaudet ovat olleet todella tärkeä osa perhe-elämäämme jo pitkään.

HAMMASLÄÄKÄRIKSI OULUSSA

Timoteuksen seurakunnasta tuli Marialle koti hänen muutettuaan hammaslääkäriopintojen perässä Ouluun. Maria oli aktiivisesti mukana myös kristittyjen lääkäriopiskelijoiden yhdistyksessä, jonka kautta hän tutustui muualla Suomessa opiskeleviin ja jo valmistuneisiin kristittyihin lääkäreihin. Marialle opinnot ovat pieni mysteeri, eikä hän tarkalleen osaa edelleenkään sanoa, miksi päätyi haikutumaan alalle.

– Jumala on johdattanut mielenkiintoisilla tavoilla. Isäni on lääkäri, eli toki sekin saattoi vaikuttaa. Hammaslääkärin työssä yhdistyy kuitenkin monta itselleni tärkeää asiaa: potilaskontakti, toimenpiteet, käsillä tekeminen ja se, että saa käyttää omaa luovuuttaan, Maria pohtii.

Maria kertoo myös ihmisten terveyden edistämisen olevan hänelle sydämen asia ja että hän pyrkii omalla tavallaan toimimaan kristittyinä hammaslääkärin työssä.

– Tässä työssä en voi julistaa uskoani potilaille, mutta pyrin kohteilemaan heitä lähimmäisenrakkaudella. Vaikka potilaana olisi hieman haastava persoona, pyrin vastaamaan vaikeaanakin käyttäytymiseen kristityn lempeydellä, Maria kertoo.

– Potilaan asenne on saattanut muuttua aivan täysin, ja joskus joku potilas on lähtiessään toivottanut siunaustakin. Rukoilen myös potilaitteni puolesta.

KUTSUMUS PALVELLA MUSIIKILLA

Maria on musiikillisesti lahjakas, ja harrastuneisuus on vuosien aikana kääntynyt myös seurakuntaa

Maria tahtoo palvella ihmisiä hammaslääkärinä kristityn lempeydellä.

ilahduttavaksi palvelutehtäväksi. Hän on toiminut kanttorina Tampereen lisäksi niin Jesajassa Jyväskylässä, Oulun Timoteuksessa kuin parhaillaan Paavalissa Turussa, jonne Maria muutti kesällä 2017 saatuaan töitä Turusta. Maria ei vielä tiedä, mitä seurakuntaa hän saa seuraavaksi palvella, sillä nykyinen työ päättyy, eikä toistaiseksi ole tiedossa, jääkö hän Turkuun vai johdattaako Herra jonnekin toisaalle.

– Parasta on, ettei minun oikeasti tarvitse huolehtia mistään. Jumala on tähänkin asti johdattanut, miksi en luottaisi siihen edelleen? Mistä löydän itseni syksyllä tai vuodenvaihteen jälkeen, on täysin hänen käsissään, Maria toteaa.